

pogovarjala, kar zakliče mami: »Mama, ko sem prejel Jezusa, sem videl lepega, belega golobčka. Da bi ga bila vsaj tudi ti videla! Tako je bil lep!«

Ko je Ludvik trpel v bolečinah, mama ni šla od postelje. Popravljala mu je odejo, blazine in prekladala ga je, ker se sam ni mogel več ganiti. »Kako si dobra, mamica! Tako sem ti hvaležen!« 4. februar 1914 je bil njegov zadnji dan, pa tudi najhujši. Župnik ga je obiskal: »Ludvik, ko boš v nebesih, boš molil za svojega starega župnika, je-li?«

»Bom, prav gotovo bom!«

»Pa boš tudi prosil Boga, da blagoslovi vso faro?«

»Bom, bom, ne bom pozabil!«

Smrt se je bližala. Prižgali so svečo, Ludviku dajo križ v roke. Tako prisrčno je poljubil vseh pet ran in rožni venec. »Ludvik, daj nam znamenje, če si v nebesih.«

»Mama, bom, če bo Bog dovolil.«

Proti večeru zaprosi lurške vode, pa je ni mogel zavžiti. »Mama, ne morem več. — K Bogu grem.« Mama ga objame in solze se ji udero. »Mama, tako sem truden — pa bom pri Bogu spal.«

Vsa družina je bila zbrana okrog postelje. Ludvik jih gleda, mamico dolgo, dolgo časa, pa zaobrne oči na kip nebeške mamice, se ji nasmehne, kratek vzdih in njegova duša je bila v nebesih. Star je bil devet let in tri mesece. Sedaj prepeva ob nebeškem prestolu — Jezusov ščinkovec.

Janez Pucelj:

Zgodba o pastirju Nacetu.

Kadar so me mati — zdaj že v grobu spe — učili Kpridnosti in marljivosti in me odvajali od lenobe, tedaj so mi kaj radi pravili zgodbo o pastirju Nacetu. Je pa ta lepa zgodba takale:

Živel je pastir Nace. Pasel je pri Ribovcu. Poleg lepih lastnosti pa je imel tudi to, da je bil len pri delu in priden pri jelu. Kakšne križe in težave so imeli mati Ribovka slednje jutro, preden so ga postavili na noge! Takele reči so se dogajale:

Mati Ribovka pridejo gori na glajt: »Nace, pokonci, solnce je že za moža visoko!«

Nace: »Prec, prec, mati!«

O ko bi ta »prec, prec« ne bil tako silno dolg, da so ga morali hoditi mati Ribovčeva krajšati še drugič in tretjič!

Zgodilo se je pa tudi kaj takega:

Pridejo mati Ribovčeva: »Nace, vstani, ženi past!«

»Prec, mati, prec! Kakšno je pa vreme?«

Mati pravijo: »Oblačno je, Nace, bo lepo hladno!«

Nace: »O to bo pa lilo, lilo!«

Mati z glajta, Nace se obrne na drugo stran, kot bi hotel posnemati svetega Lovrenca, češ, na to stran sem se že dovolj naspal, naj se še na to!

Mati Ribovčeva morajo spet na glajt: »Tak ne boš vstal, Nace!«

»Kakšno je pa vreme, mati!«

»Oh Nace, tako boš imel lepo prijetno: jasno je, solnce sijel!«

»Ah, to bodo pa bezljale, bezljale!«

Ena reč pa je bila, ki je kakor vzmet dvignila Naceta iz mehke otave: Kadar so rekli mati: Žganci so že na mizi!

Pa se je nekoč dogodila ta-le zgodba z Nacetom:

Mati pridejo na glajt: »Nace, brž pokonci! Žganci se že kadijo na mizi!«

Urno je Nace pripetal z glajta in še po poti si je zapenjal oprte pri hlačah.

Ko je pospravil žgance, reče materi Ribovčevi: »Veste kaj, mati? Kaj bi tisto! Pa mi dajte še kosilo!«

Mati so bili dobri, pa so mu dali.

Ni se Nace še oddahnil od zadnje žlice, pa reče materi: »Kaj bi tisto, mati! Kar še večerjo mi dajte!«

Mati Ribovčeva so bili dobra ženska in veseli, da pastirčku tako tekne in diši, pa so mu dali še večerjo. Ko pospravi Nace še večerjo, se prav globoko oddahne in pravi:

»Veste kaj, mati? Po večerji se gre pa spat!«

Te zgodbe o pastirčku Nacetu so mi pripovedovali rajna mati, kadar so me navajali k pridnosti in me odvajali od lenobe in so rekli: »Viš, tak je bil Nace. Ti pa ne bodi tak!«